

Josée Larivière en Louis Tirry: 60 jaar lief en leed gedeeld. (foto P.C.)

Vreugde en verdriet in 60 jaar huwelijksleven

Josée Larivière en Louis Tirry van Bollebeek zijn 60 jaar getrouwd. Hun huis gaat schuil achter een heel pak steigers. Er zijn verbouwingen aan de gang en we moeten laveren tussen divers materiaal om bij de voordeur te geraken. Louis en Josée blijken een monter echtpaar te zijn dat graag vertelt over hun vele jaren samen. Louis woont hier al zijn hele leven. Zijn vader was landbouwer en Louis nam het bedrijf over. Josée komt uit Oppem en ook haar ouders waren boeren. Haar broer studeerde land- en tuinbouw in Vilvoorde waar hij Louis ontmoette. ‘Wij werden kameraden’, zegt Louis. ‘En zo leerde ik ook zijn zus Josée kennen. We trouwden op 25 april 1961.’

In de living van de jubilarissen vertelt een grote foto iets over hun nakomelingen. Maar het beeld is niet meer up-to-date: ‘Ze werd gemaakt toen we 50 jaar

getrouwd waren. Inmiddels is de groep vergroot, vooral met achterkleinkinderen. We hebben negen kleinkinderen en het zevende achterkleinkind is op komst.'

Lange, bange uren

Naar die zonen, schoondochters en die grote kinderschaar, kijken Josée en Louis met veel plezier. Maar ze gaan ook gebukt onder het grootste verdriet dat ouders kan treffen: de dood van een kind. Het overkwam Jos, de derde van hun vijf zonen. Hij was 15 jaar toen hij met zijn paard weerkeerde van de jaarmarkt in Brussegem en verongelukte.

Louis: 'Hij en de andere ruiters liepen achter elkaar naast hun paard. Toen de chauffeur van een voorbijrijdende vrachtwagen hard claxonneerde, bracht dat het paard dat voor onze Jos liep, zo erg aan het schrikken dat het zijn achterbenen in de lucht gooide. Jos werd met volle kracht geraakt op de borst, vlak in de hartstreek.'

Hij en Josée brachten lange, bange uren door in het ziekenhuis. 'We mochten niet bij onze Jos komen. De dokters vochten voor zijn leven, maar konden hem niet redden.' Ze kijken naar de grote, mooi ingelijste foto van Jos: een prachtjongen met een open, vriendelijke blik. Louis: 'Drie van onze zonen waren bij de Landelijke Ruiters. Jos was gek op paarden. Als kind, op zijn pony, leek hij wel een circusartiest. Op school was hij ook bij de besten van de klas.'

Josée heeft het moeilijk: 'Het gebeurde in 1981', zegt ze stil. 'Dat is lang geleden maar het gaat niet weg. Ge draagt het uw hele leven mee.' Ze vonden steun in hun geloof, in de wekelijkse mis en de Weg-Om. Ze branden nog steeds kaarsjes, zowel in de kerk als voor het mooi beeldje van parochieheilige Sint-Antonius dat in hun living staat.

Met de hondenkar vol groenten naar Brussel

Het verdriet vermindert hun trots op hun andere vier jongens niet.: Stefan, Johan, Geert en Lieven. Ze doen het allemaal goed, drie van hen zijn getrouwd en hebben kinderen. De jongste, Lieven, is slager, hij is gehuwd en heeft een dochtertje van drie jaar. Zij leven in hetzelfde huis, een tweegezinswoning waarin ook de ouders nog wonen.

Professioneel ging het Louis voor de wind. Hij runde een gemengd bedrijf: teelde groenten, fruit, graan en hield dieren. Geleidelijk legde hij zich meer toe op tuinen en akkerbouw. Driemaal per week ging hij naar de veiling. Glimlachend vertelt hij

over zijn vader die met de hondenkar fruit en groenten naar Brussel voerde. ‘Dat moet zowat honderd jaar geleden zijn. We kunnen ons dat niet meer voorstellen.’ Hij en Josée hielden van de boerenstiel: ‘Het was wel hard en lang werken’, zegt Josée.

’s Morgens, voor ik de kinderen wakker maakte, had ik al vier uur groenten gesneden op het veld. Zodra de kinderen naar school waren, molk ik de koeien, trok weer naar het veld tot het tijd was om het middageten klaar te maken. De namiddag was het opnieuw werken tussen de groenten. Maar we waren allemaal gezond, de kinderen zelden ziek, dat ging allemaal goed.’ Ze gingen met pensioen toen ze 65 waren, maar bleven tot hun 77 zoon Geert helpen met de witloofteelt. Josée sukkelde wat met haar gezondheid. Ze heeft last van ademnood, maar dankzij haar ‘puffer’ gaat het nu beter. Er komt poets- en verpleeghulp en tweemaal per week iemand die eten klaarmaakt. Zo redt Josée het wel.

Encyclopedie van Bollebeek

Wat Louis betreft, die werd op blz. 1 van het parochieblad van 21 maart 2012, de ‘levende encyclopedie van Bollebeek’ genoemd. Die eretitel maakt hij nog altijd waar. Vraag hem iets over de parochie, de fanfare, de processies, de jaarlijkse Sint-Antonius-feesten... Louis weet het of zoekt het op. Hij toont ons foto’s en documenten, onder meer van missionaris Theofiel, afkomstig uit Bollebeek die in Kongo verongelukte. Diezelfde pater is, levend en wel, te zien op een klein, zwart-wit fotootje met gekartelde randjes. Het werd genomen toen hij in 1948 zijn eerste mis opdroeg in de kerk van Bollebeek. De toen 12-jarige Louis Tirry stond daar in zijn fraai misdienaars-plunje bij pater Theofiel... Ruim 70 jaar later is hem aan te zien dat de foto veel bij hem oproept.

T.S.